

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quòd quinque de causis displiceat Ira Deo. Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

pungit. Non talis est amicitia Christi, vnde Cant. 2. Sicut illius inter spinas. Item ad Rom. 12. Non vos defendentes charitatem, sed date locum iræ. Cum ira ignis sit, ab iracundis debemus nos elongare, si non volumus ab eis exuri. Itē in eodem cap. Non vinci à malo. A malo vincitur quis, quum malus efficitur, & malitiae sit subiectus. ¶ Secūdo valet ad iræ detestationem hoc, quod multum displicet Deo, placet diabolo, nocet suo subiecto & proximo. Ad primum facit illud Ecclesia. 27. Ira & furor verè execrabilia sunt. Et supple glo. interlin. in conspectu Dei.

Quòd quinque de causis displiceat Ira Deo.

CAP. II.

Quinque de causis displicet ira multū Deo. ¶ Primo quia hunc spiritum eius turbat. Vnde ad Ephe. 4. Nolite contristare spiritum sanctum. Greg. Dum ira animam pulsat. Spiritus sancto suam habitationem perturbat, imò quandoque Patrem, & Filium, & Spiritū sanctū de hospitio suo expellit, & diabolum introducit. Sicut in pace factus est locus Dei: sic in ira factus est locus diaboli. ¶ Secundo imaginem Dei in tēplo eius dissipat. Imaginem diaboli ibi ponit. vnde super illud Job 5. Vitam fratrum interficit iracundia. dicit Grego. Mansuetudo imaginem Dei in nobis seruat, qui semper tranquillus est: sed ira dissipat, quae multis virtutibus priuat, quae dum quietē mentis tollit. Spiritus sanctus non requiescit. Quòd autē multū displiceat Deo, quum imago eius in homine dissipatur, ostendi potest, per hoc quod dicit Aug. super Psalm. Domine in ciuitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges. Merito, inquit August. imaginem ipsorum ad nihilum rediget Deus in caelesti ciuitate: quia ipsi in terrestri ciuitate imaginem eius ad nihilum redegerūt. Et est per hoc quod tantum peccatū reputaretur, si aliquis imaginē Crucifixi in ecclesia Dei dissiparet, & idolum alicuius dæmonis in loco eius poneret. ¶ Tertio displicet ira Deo, quia tēpla Dei incendit. Psal. Incenderunt igni sanctuarium tuum. & 1. ad Cor. Nescitis quia templum Dei estis vos, & spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Deum violauerit, disperdet eum Deus. ¶ Quarto, quia nullum vitium sic contemnit Deum, quae ira. Hoc vitium se erigit apertē contra Deum. Vnde ad hominum iratum videtur pertinere illud Job 15. Terendit aduersus Deum manum suam, & contra omnipotentem roboratus est. Curabit aduersus eum erecto collo. Homo iratus Deum contumelia afficit, & nititur expuere in faciem eius. Job. 30. Faciem meam contempserunt, & nititur expuere in faciem eius. ¶ Quinto displicet Deo, quia Deo auferit

dominium suum in homine, & diabolum ibi facit dominari. Homo iracundus quodam modo Deum se facit, dum vindictam usurpat sibi, quam Deus sibi retinuit, dicens: Mihi vindictam, & ego retribuam, ait dominus, ad Ro. 12. & Deut. 32. Mea est ultio. Vnde in vitis patrum, cum quidam frater venisset ad abbatem Philosium, & diceret ei, q̄ vellet se vindicare de quodam fratre, qui dixerat ei contumeliam, incepit orare Philosius in hunc modum: Deus, iam non est nobis necessarium vt pro nobis sollicitus sis, quia nos ipsi, sicut frater iste dicit, & possumus & volumus nos vindicare, quod cum audisset frater penituit.

¶ *Quod quatuor de causis placeat ira diabolo.*

QVATVOR vero de causis placeat ira diabolo. Primo, quia valde potens est ad impugnationem hominum, & destructionem boni, quia ira est ignis spiritualis. Vnde sicut ignis naturalis potentior est ad destructionem, quam alia elementa, sic ira, quæ est ignis spiritualis, &c. Et ideo maligni homines, qui multum volunt destruere terram inimicorum suorum, igne pugnant. Similiter & demones in inferno. Sic ignis ira potens est ad destructionem bonorum. Dominus etiam ignem amoris accendere voluit in mundo isto, ad destructionem regni diaboli. De igne specialiter potest intelligi illud Isai. 64. Ignis comedit speciosa deserti. Pulchriorem enim partem mundi magis exurit ignis iste infernalis: scilicet nobiles & diuites. vnde Eccle. 28. Secundum ligna sylvarum, sic ignis exardescit: & secundum virtutem hominis, sic iracundia illius erit: & secundum substantiam suam exaltabit iram suam. Ira in exercitu diaboli incendiaria est. Ipsa enim causa est aliorum incendiariorum. ¶ Secundo placeat ira diabolo, quia cæcitate facit in homine, quæ multum diabolo placeat. Sicut enim cælesti regi minister intelligens acceptus est, Prou. 14. sic diabolo acceptus est minister cæcus. Ipse enim similis est coruo qui veniens ad cadaver, primo cutit ad oculum. Sic diabolus primo vult hominem excæcare, sciens q̄ postea poterit eum precipitare in foueam peccati ad voluntatem suam. Exemplum in vitis, atrium dixit quidam senex: Quando operiuntur oculi animalis, tunc circumit ad molendinum: alioquin non ambulat in circuitu molæ. Sic diabolus quando cooperuit oculos mentis, in omne peccatum humiliter hominem. ¶ Tertio placeat ira diabolo, quia per iram multum dominatur diabolus homini. Homo enim iratus non timet facere quodcumque diabolus precipit sibi, quantumcunque magnam peccatum sit: non enim parcat uxori, non parcat filio quin quandoque proiciat eum in ignem. Ipsi Deo & matri eius non parcat;

quin contumeliis eos afficiat. vnde ad ipsum specialiter refertur potest illud Prou 18. Expediit magis vira occurrere rapis fratribus, quam fatuo confidenti in stulticia sua. ¶ Quarto placet in diabolo, quia hoc peccato non lucratur diabolus vniu hominum, sed totam domum, vel villam, vel patriam. Homo iracundus est velut serpens igne ore vomens, exurens eos igne irae qui sunt in se. Vnde Pro. 15. Vir iracundus prouocat rixas: qui autem patienter est, mitigat suscitatas. Vnde iracundus rixas prouocat: more enim canis alios mordet, & latratu suo alios ad iram prouocat

¶ *Quod ira multum nocet proximo.*

PROXIMO etiam multum nocet ira, quia ferè omnia mala quae inferunt homines sibi inuicem, procedunt ex ira. Ideo multum debet homo sibi cauere ab ira: quia nisi hoc fecerit, intolerabilis est hominibus. Prouerb. 27. Graue est saxum & onerosa arena: sed ira stulti utroque grauior est, & in eodem capitulo. Impetum concitati spiritus sustinere quis poterit? Eccl. 22. Super iracundum quid grauabitur? & quod illi aliud nomen, quam fatuus? Annam & salem, & massam ferri facilius est ferre, quam virum imprudentem, & fatuum, & impium. Prouerb. 18. Spiritum aduersum scendum facilem quis poterit sustinere? Homo iracundus praeputè est onerosus amicis suis & familiaribus. vnde Prouerb. 11. Noli esse amicus homini iracundo.

¶ *Quod tribus de causis cauenda est amicitia iracundi hominis.*

TRIPlici ratione non debet homo querere amicitiam hominis iracundi. ¶ Primo, quia parum durat talis amicitia. Ignis enim irae comburit in eo vinculum amoris. ¶ Secundo, quia homines iracundi sunt velut lignum ignitum, quod consuevit exurere ea quae tangit. ¶ Tertio, quia sunt velut lignum spinosum, quod pergit amplectentes se: ideo familiari amore complectendi non sunt. Licet aliquis homo amet omnes arbores quas habet, spinosae tamen libenter declinat. Sic licet omnes homines amantur, sunt tamen familiaritas iracundorum declinanda est.

¶ *Quod proprio subiecto multum noceat ira.*

IRA etiam proprio subiecto valde nocet. Et hoc multis modis. ¶ Primo, nocet corpori. vnde Eccle. 30. Zelus & iracundia minuunt dies. ¶ Secundo, nocet etiam possessionibus. vnde Eccle. 10. Obiurgatio & iracundia ad nihilabunt substantiam. Homo iracundus pro vna alapa amittit quandoque centum libras. ¶ Tertio, nocet ira, & hoc multipliciter. ¶ Primo excacando eum. vnde Iob 17. Caligauit ad indignationem oculus meus. Et in Psalm. Supercecidit ignis, & non viderunt solem. Ignis irae non sinit videre

videre solem iustitiæ. Psalm. Turbatus est à furore oculus meus. Et philosophus: Duo sunt maximè contraria cōsilio, scilicet fessinãtia & ira. Psalm. Turbatus sum &c. ¶ Secūdo nocet ira animæ, ei omnia bona auferendo. Aufert enim misericordiã. vnde Prou. 22. Ira non habet misericordiam, neque irrumpeus furor. Cuius causa est: quia ira inquitit victoriã. Finis enim iræ est victoriã. Aufert etiam homini irã verã iustitiã. vnde Iacob. 1. Ira enim irã iustitiã Dei non operatur. Vbi dicit glo. Qui iratus iudicat, etiã si iustitiã iudicat, tamen diuini examinis iustitiã, in quam perturbatio non cadit, noc potest imitari. Sapiẽ. 12. Tu autem dominator virtutum cum tranquillitate iudicas. Et super illud Iob 16. Non te superet ira, dicit gl. Si ira correctionem superet, antè opprimit, quã corrigat: & sub specie zeli iustitiã, furor est. Zelus iustitiã quasi ignis ardere debet oleo misericordiã. Et sicut ignis lampadem destruit, nisi adsit oleum: sic zelus iustitiã cor hominis destruit, nisi assit oleum misericordiã. Legitur de Christo Lucã 20. q. ipse destructionẽ Ierusalem, quam ex zelo iustitiã facturum erat, prius fleuerit. ¶ Tertio ira nocet animã omnia mala introducendo. vnde super illud Prouerbio. 14. Vir iracundus prouocat rixam. dicit Grego. Ianua omnium vitiorum est iracundia: qua clausa, virtutibus intrinsecus datur quies aperta, ad omne facinus armabitur animus. Prou. 29. Qui ad indignandum facilis est, ad peccata est procliuior. Damnum quod facit ira homini, ostendit Salomon Prouer. 19. Qui impatiens est, sustinebit damnum. Primum quod sustinet impatiens, est damnum perditæ patientiã. Secundũ est, damnum eorũ qui lacerati essent, si patienter iniuriã sustinuissent: velut enim lapidibus pretiosis obruimur, cum iniuriã nobis inferuntur. Tertium damnum, est amissio sui ipsius. Impatiens seipsum perdit, sicut patiens seipsum seruat. Vnde dominus in Euangelio Lucã 21. In patientia vestra possidebitis animas vestras.

Quibus rebus comparatur iracundus. CAP. III.

Tertio valet ad detestationem irã, si iracundus diuersis generibus rerum comparetur. Vnde notandũ, quod iracundus est velut homo habens domum ligneã, cui quãdoque accidit, quod in vespere diues est, in mane verò nihil habet, quia sibi totum ignis subito abstulit. Ira homo iracundus ad sibilum vnus verbi, gratiam, quam habebat, perdit, dum in iram vel odium capit. Ideo dicitur Eccle. 2. Væ illis qui perdidit sustinentiam. Homo etiã iracundus est quasi dæmoniacus, vel arrepticius. Vnde figurari potest per dæmoniacum illum, de quo se-